

Prolog

Elisa zaslechla vrznutí lítacích dveří a spíše ze zvyku, než že by doufala v příchod některého ze svých stálých zákazníků, stočila pohled za zvukem. Mezi zárubněmi stál podsaditý muž, už podle oděvu cizinec odněkud z daleka. Tvář mu stínila široká krempa klobouku, dlouhý kabát sahal až ke kotníkům a zakrýval ostatní části oděvu. Pod levou paží držel smotanou deku, ze které vyčníval dlouhý jílec meče. V první chvíli si myslela, že příchozí je malý a má na sobě nějaký druh uniformy se zdůrazněnými nárameníky, ale když vkročil dovnitř, postřehla svůj omyl. Skříňovitě široká ramena a býčí šíje způsobovaly, že vypadal menší než ve skutečnosti. Elisa ho odhadla na dva tři centimetry přes metr osmdesát. V dobách, kdy si mohla zákazníky vybírat, volila vždy vyšší a silnější muže. Obvykle s nimi bylo snazší pořízení. Cizinec zamířil k malému stolku pro dva, blízko barového pultu, bez váhání se posadil a klobouk položil před sebe. Elisa se rychle podívala jinam. Měl ostře řezanou tvář s těžkou hranatou bradou a příliš velkým nosem, vrásky kolem koutků očí způsobovaly, že se permanentně mračil. Právě oči ji polekaly. Přemýšlivé, studené a vypočítavě nemilosrdné. Zábleskem intuice pochopila, že cizinec si právě tyto vlastnosti záměrně pěstuje. Byl nebezpečnější než muži, se kterými se obvykle setkávala,

protože oni si svou krutost neuvědomovali. On ji používal jako nástroj. Natočila se stranou, aby si ho mohla podrobněji prohlédnout úkosem, a vzápětí si uvědomila, že její úskok prohlédl.

1.

Piják a děvka

Strčil jsem do dveří a vstoupil. Velký sál, jehož vzdálenější stěny se částečně ztrácely v tabákovém dýmu, kruhový bar uprostřed, spousta stolů pro dva, pět nebo i víc lidí, dvě schodiště do mezipatra s hodinovými pokojíky pro holky. Hospoda, herna a bordel v jednom. Na světě existuje spousta lepších, ale také mnohem horších míst. Ze všech přítomných si mě všimli jen tři lidé. Stárnoucí štětka u baru, štíhlý muž v kožené kazajce a jezdeckých kalhotách u jednoho z velkých stolů a obtloustlý chlapík sedící v rohu po mé pravé ruce. Byl napůl plešatý, šaty měl střížené na míru a vypadal nervózně. Posadil jsem se k malému stolku určenému pro balení stydlivých kunčaftů. Štětka se o mě skrytě zajímala. Kdysi musela být mnohem hezčí, ale ještě stále v ní zůstávalo něco, co ji odlišovalo od jejích mladších konkurentek na stoličkách. Než přede mě barman položil pivo, měl jsem to. Její tvář zatím nepřekrývala tlustá vrstva okoralosti, která po čase překryje, rozleptá jakékoliv já a změní život v přežívání. Určitě se jí kvůli tomu ale nežilo lépe. Právě naopak. Vytáhl jsem z brašny kovovou truhličku a položil ji před sebe na stůl.

Plešoun v rohu se postavil a váhavě se vydal ke mně. On byl příjemce.

„Myslím, že pro mě něco máte,“ vypravil ze sebe s námahou.

Patřil jinam než do podezřelé putyky. Nechápal jsem, proč si obchodník jako on vybral k předání jedno z nejubožejších míst ve městě. Zřejmě to byla jeho představa konspirace.

Ukázal jsem na prázdnou židli, posunul před něho truhličku a čekal. Ignác Karnsuf, člověk, který si mě najal, tvrdil, že jeho bratr u sebe určitě bude mít klíč. Bylo to prý u nich něco jako rodinný talisman. Nespletl se. Plešatec sundal z krku řetízek se starobyle vyhlížejícím klíčkem a napoprvé truhličku otevřel. Třesoucíma se rukama vyndal dvě obálky. Zapečetěnou dychtivě otevřel, aniž by před tím pořádně zkontroloval otisk prstenu ve vosku.

„Já, já, strašně vám děkuju!“ skoro vykřikl, když dočetl.

„Neděkujte a přečtěte si, kolik mi máte zaplatit,“ pobídl jsem ho a ukázal na druhou obálku.

„Šest set deset zlatých? To přece nemůžete myslet vážně! Tolik nevydělám ani za rok!“ vybuchl poté, co očima přelétl text.

Lakota se k němu hodila víc než vděčnost. Pokrčil jsem rameny.

„Dohoda je dohoda.“

Osobně mi šest stovek a jedna desítka k tomu za dva tisíce ujetých kilometrů s partou cizích chlapů v zádech připadalo jako odpovídající odměna.

„Mohl jste částku přepsat, dopis zfalšovat!“ dostával se do varu.

„To mohl,“ souhlasil jsem, „ale taky jsem celou truhličku mohl výhodně odprodat lidem, kteří mě pronásledovali. Řekl bych, že jejich zaměstnavatele dobře znáte.“

Neměl jsem chuť se s ním handrkovat. Poslední dva měsíce jsem si víc a víc uvědomoval, že okamžik vyrovnání dluhů se

blíží. Tu chvíli jsem si představoval patnáct let a začínal jsem být víc a víc nervózní. Peníze, které mi skrbník Karnsuf dlužil za doručení zásilky, představovaly poslední splátku.

„Chci mzdu hned, jinak si to vezmu zpět,“ přitvrdil jsem.

„Musíme do banky, tolik peněz u sebe nenesím,“ řekl rychle.

Něco v mém hlase ho přesvědčilo, že to myslím vážně. Měl pravdu.

V bance jsme byli za chvíli. Zůstal jsem sám v přijímacím salóнку a nechal ho jednat s úředníky. Z náznaků jsem pochopil, že jsem mu přivezl ověřený šek na peníze, který musel začít čerpat, aby mě vyplatil. Za půl hodiny mi říkaly pane dva měšce nadité zlatými desítkami. Přestože už bylo pozdě, donutil jsem úředníka, aby mé zlato přijal a částku převedl na další účet. Měl jsem štěstí, protože Karnsuf byl stejně jako já klientem Císařské imperiální banky. Úroky tady nebyly nejvyšší, služby nejlacinější ani nejrychlejší, ale Císařská imperiální měla jednu základní přednost. Byla absolutně spolehlivá, neutrální a za její solventnost ručil svou pokladnou sám císař. Zlé jazyky tvrdily, že moc Crambijského impéria nespočívá ani tak v síle císařských legií a armád jednotlivých velkých feudálů, ale na Císařské imperiální. Dokonce i když císař vedl ekonomické války s Obchodní ligou, nikdy neovlivňoval chod banky. Díky ní se impérium stávalo uzlem, přes který všichni ostatní proháněli své zlato. A část z něho samozřejmě zůstávala císaři za nehty. Podle mě je měl určitě pěkně dlouhé. Převod peněz, který jsem požadoval, se neodehrával v hotovosti, ale prostřednictvím ptáků létajících mezi jednotlivými bankovními pobočkami. Já složil částku plus deset procent, následně vyletěl poštovní holub nebo vrána s informací, kam mají být peníze převedeny, a poté, co dorazil, byl vypuštěn další okřídlený kurýr s potvrzením.

Doba, za kterou se celá transakce uskutečnila, závisela na vzdálenosti pobočky, kde bylo vedeno cílové konto. Deset procent z převáděné částky si banka účtovala za zprostředkování a informování o úspěšném ukončení transakce.

Když jsem odcházel z banky, zbylo mi právě šestnáct zlatých. Nesčetněkrát jsem nad touhle chvílí přemýšlel, představoval si, jak budu šťastný, spokojený, že jsem vyrovnal dluh a po patnácti letech získal svobodu. Skutečnost byla jiná jako vždy. Cítil jsem se pouze prázdný a unavený. A protože jsem nevěděl, kam jít, vrátil jsem se zpět do hospody.

Můj stolek byl stále volný. Posadil jsem se a k pivu si nechal přinést láhev žitné. Bezbarvá pálenka hořela v hrdle a od třetí sklenky milosrdně vyplňovala prázdnotu alkoholovou otupělostí. Dvě štětky u baru si mě všimly a něco si mezi sebou špitaly. Neměl jsem na ně náladu. Jediná společnost, po které jsem toužil, byla láhev a možná ještě jedna její kolegyně.

„Mohu si přisednout, pane?“ Starší šlapka stála u mého stolu a vyčkávavě mě pozorovala.

Nepostřehl jsem ji přicházet. Buď jsem byl opilejší, než jsem si myslel, nebo mě opustila opatrnost.

„Holky jsou tady houževnatý, nenechají vás jen tak na pokoji, znám to,“ pokračovala.

„Nejsem sám,“ řekl jsem a ukázal na láhev.

„Když mi koupíte jeden drink, máte od všech pokoj. Já vás nijak obtěžovat nebudu.“

To stálo za úvahu. Připomínala velkého smutného ptáka se zplihlým peřím, který už nemůže létat a sedí na větvi, co se má každou chvíli ulomit. Ukázal jsem jí, ať si sedne, a přivolal barmana. Dala si pohár vína.

Několik panáček se ztratilo v nenávratnu a ostré hrany skutečnosti se rozplizly. Chvilé, kdy mi bude docela dobře, se blížila.

„Hej, moje holky musí makat a ne se tady nalívat s kdejakým obejdou!“

Dvoumetrový pořež s břichem přetékaícím přes silný pásek mi položil ruku na rameno. Ani jeho jsem neviděl přicházet. Z jedné strany to bylo na pováženou, z druhé mi to bylo fuk. Dluh jsem splatil, na ničem nezáleželo.

„Slyšels, mizero?“ zafuněl a prskl mi do tváře štědrou dávkou slin.

Dlaň se mi pokusila zmáčknout trapéz, ale byla moc malá. Možná to ve skutečnosti nebyl místní pasák a jen se chtěl předvést. Všude se najdou takové typy. Koktejl žitné, piva a únavy mě nenaladil příliš přátelsky. Zjistil jsem, že mi jeho vyrušení přišlo téměř vhod. Zplihlá prostitutka vypadala vystrašeně.

„Tvoje holky?“ opáčil jsem zpěvavě, aby to všichni slyšeli. „Někdo, kdo si hned nadělá do gatí, se přece nemůže starat vo žádný holky. Vodprejskni, nebo ti roztluču tu tvou nevy-máchanou držku.“

Štětka zbledla, stisk prstů na mém rameni zesílil, ale pořád to nebylo nic moc. Druhou ruku tlustoch váhavě přibližoval k noži.

„Tady si dopás, trpaslíku,“ popíchl jsem ho ještě.

V tu chvíli tasil a napřáhl se k bodnutí. Zbytečně rozmáchle. Vytočil jsem se trupem, jeho ruka sklouzla z mého ramene, a aby neztratil rovnováhu, musel se opřít o stůl. Levačkou jsem uchopil útočící zápěstí a mírně změnil směr bodu. Místo do mě se trefil do hřbetu dlaně vlastní levičky a připíchl si ji k desce stolu. Zaječel a nevěřicně se díval na nůž. Krev se mísila s rozlitym pivem a pomalu se roztékala po hrubě opracovaných prknech.

„Pomozte mi, pomozte!“ skučel.

Pokusil se vytrhnout čepel ze dřeva a osvobodit se. Téměř omdlel, ale nakonec se mu to podařilo. Přál jsem si, aby se

pokusil ještě o něco dalšího a já mohl nechat jeho vnitřnosti vypadnout na podlahu, jenomže odhadl své šance správně a vyklidil pole. Nalil jsem si dalšího panáka.

„Vyleje si zlost na mně. Budu bita, hodně bita. Možná mě i zmrzačí,“ řekla štětka.

„Musí všem dokázat, že na svou práci stačí,“ souhlasil jsem.

Byl jsem opilý. Hodně opilý a jako vždy v takovém stavu jsem se cítil v pohodě. Nic se mě nedotýkalo, všechno mi bylo ukradené.

„Možná mě umlátí k smrti,“ pokračovala v úvahách a těsně pod povrchem jejího zdánlivě klidného hlasu klokotal strach. Každý se něčeho bojí, mě nevyjímaje.

Pokřčil jsem rameny a napil se přímo z láhve.

„To by mu zlepšilo reputaci,“ přitakal jsem.

„Vám je to jedno,“ konstatovala a najednou ještě víc připomínala ptáka, co už neumí létat.

„Netýká se mě to,“ potvrdil jsem.

Propíchlá mě těma svýma smutnýma a náhle nelidsky pronikavýma očima a přikývla.

„Budete žít tak dlouho, dokud se budete starat jen sám o sebe.“

Přestože nemluvila o nic hlasitěji než před chvílí, připomněla mi vědmu, kterou jsem kdysi dávno navštívil. Po zádech mi přešel mráz. Věřím na věštby, ale lidé, kteří je pronášejí, mi nahánějí hrůzu, protože jsou to poloviční čarodějové.

„Udělal jsem důležitý obchod, a abych nevyplašil štěstí, musím se pokaždé o zisk s někým podělit,“ řekl jsem a položil před ni jeden desetizlaťák.

Nelhal jsem, ale současně jsem chtěl podplatit osud, pokud se skrýval právě ve věštbě téhle stárnoucí ženy. Touhle mincí mohla zaplatit chlápku, který by tlustého giganta vyřídil jednou provždy. S láhví v ruce a mečem v dece pod paží jsem

se zvedl od stolu a zamířil ven. Katzbalgr v pochvě u pasu mi jako vždy překážel v chůzi. Teď ještě trochu víc než jindy. Hned při příjezdu jsem pro koně pronajal slušnou stáj. Na shánění hotelového pokoje jsem teď nějak neměl náladu.

2.

Poslední džob

Ráno bylo kalné a bolavé, jak už rána po večeru s pálenkou a noci ve stáji bývají. Na dvoře jsem se opláchl studenou vodou ze žlabu pro zvířata, nechal pacholkovi měďák za to, že mě nebudil, a vyrazil do ulic, prohlédnout si Ribenod. Meč zabalený v dece jsem si vzal s sebou. Abych nebudil zbytečnou pozornost, zakryl jsem kusem látky vyčnívající část pochvy i jílce, deku stáhl dvěma řemeny a přivázal ji na popruh. Nebylo to moc pohodlné, ale on vlastně žádný způsob, jak pohodlně nosit tak dlouhou zbraň, ani neexistuje.

Ribenod nebyl žádná vesnice, ale sídelní město Belfontského hrabství. Procházel jsem ulicemi mezi lidmi spěchajícími za svými povinnostmi, na trhu si koupil k snídani vařené vepřové maso s čerstvým chlebem a křenovou omáčkou a ve výčepu pod širým nebem se stavil na džbán studeného piva. V poledne jsem měl lelkování plné zuby a ani mě nebavilo obdivovat leštěnou žulou obložené věže hraběcího hradu. Mokrát jsem v životě někde čekal, ale pokaždé to mělo nějaký důvod. Teď jsem mohl v Ribenodu zůstat, jak dlouho jsem chtěl. Nic mě nehonilo. Lelkoval jsem stranou od ruchu na hlavní ulici a prohlížel si vodu třpytící se v příkopu chránícím hrad. Pivo už dávno ztratilo svou sváteční chuť.

Štíhlý mladík v jezdeckých kalhotách a kožené kazajce se vynořil z proudu lidí a zamířil rovnou ke mně. Měl kudrnaté vlasy a v levém uchu zlatou kruhovou náušnici. Okamžitě jsem si vzpomněl, kde jsem ho už viděl – včera v hospodě. Vypadal neozbrojen, ale podle způsobu, jakým se mu kazajka pnula kolem boků, jsem odhadoval, že skrytě nosí nejméně jeden velký nůž a možná nějakou skládací formu meče.

„Někdo by s vámi chtěl mluvit,“ řekl stroze.

„To má smůlu, nemám chuť na klábosení,“ odbyl jsem ho.

Povýšený úsměv na tváři mu zamrzl, ale po chvíli to překonal.

„Deset zlatých za rozhovor. Tolik se takovým typům, jako jste vy, obyčejně neplatí. Nebo ano?“

Snažil se mě urazit, ale moc mu to nešlo. Deset zlatých je deset zlatých. Dají se za ně získat tři noci ve slušném bordelu. Nebo jedna noc orgií v hodně neslušném bordelu.

„Za peníze audience u císaře,“ odpověděl jsem a následoval ho.

Kam mě vede, jsem pochopil, až když nám elegantně oblečená stráž u hradní brány zasalutovala. Vstupovali jsme do sídla Drexlera Belfonta, vládce Belfontského hrabství. V minulosti jsem se poučil, že alespoň částečně se vyznat ve vztazích panujících mezi těmi nejmocnějšími a nejbohatšími je víc než užitečné. O hraběti Drexlerovi jsem věděl, že v posledních dvaceti letech postupoval po společenském žebříčku stále výš a v poslední době udržoval velmi přátelské vztahy s několika členy rady guvernérů.

Jen opravdu bohatý a vlivný člověk se mohl dostat do tak exkluzivního klubu. Belfontské hrabství se rozlohou ani nerostným bohatstvím nemohlo rovnat lénům velkých feudálů. To znamenalo, že Drexler musel být podnikavý člověk a jeho bohatství nespočívalo v pronajímání půdy a povinných

dávkách nevolníků. Tohle všechno jsem si zjistil, než jsem přijal poslední zakázku, která mě přivedla na jeho území.

Přes dvě mramorová schodiště a tři dlouhé chodby pokryté červeným běhounem mě mladík uvedl do prostorného, luxusně zařízeného sálu, kde mě zanechal na starost pohledné ženě. Byla oblečená podle konzervativní imperiální módy s malými obměnami. Konzervativní v tomto případě neznamenalo upjaté a nesvůdné. Šněrovačku měla staženou, až se zdálo, že kostice skřípějí na pánevní kosti, a prsa jí přetékala přes okraj. Silná vrstva pudru a líčidel dodávala její tváři lemované kadeřavými blondatými vlasy panenkovský výraz, který ještě více zdůrazňovaly plné rty namalované tmavou červení. Pozdravila mě způsobným pukrletem. Nebyla dámou, ale služebnou. Bylo zřejmé, že pán sídla má svou manželku vycvičenou a ženský personál si musí svou mzdu vydělávat spoustou nejrůznějších způsobů. Bez ptaní přede mě postavila servírovací stůl s rozmanitým pitím.

„Budete si přát?“ zeptala se měkce modulovaným hlasem.

Vyčkávavě mě pozorovala. Její oči zůstávaly stále stejně bezvýrazné, neobjevil jsem v nich ani trochu zvědavosti nebo něčeho jiného. Dokonalá loutka. Sklonil jsem se nad pojízdným barem. Sklenky byly z broušeného křišťálu, destiláty v elegantních karafách hrály všemi barvami od dokonale bílé po měkce zlatavou a v porcelánové misce se topily kostky ledu. Posloužil jsem si zlatou kořalkou, podle vůně a chuti pálenou převážně z kukuřice. Když jsem váhal, zda si nalít třetí drink, vyrušil mě sluha v zelené livreji a odvedl mě do zahrady.

Procházeli jsme po cestičkách sypaných bílým pískem, míjeli řady tújí, zahradnickými nůžkami pečlivě formované tisy, smuteční vrby a rozložitě duby, v jejichž stínu byla vybudována místa k posezení. Zastavili jsme před nízkým, ale rozlehlým domkem utopeným v jilmovém hájku.

„Jděte prosím dovnitř,“ pobídl mě sluha a sám zůstal stát venku.

Poslechl jsem. Dům nebyl skutečným domem, ale malými lázněmi s otevřeným atriem uprostřed. Atrium ze dvou třetin vyplňovalo jezírko, ze kterého se v ještě chladném dubnovém vzduchu kouřilo, ve vzduchu se vznášel neznatelný zápach síry. Soukromé lázně vybudované kolem termálního pramene. Pan hrabě měl rád luxus. Ležel na lehátku u vody, na jeho zádech právě pracovala útlá dívka. Zkušeně ho masírovala a v rychlém sledu střídala jednotlivé masážní styly. Když si mě všimla, zarazila se, ale potom pokračovala. Drobné, ale vypracované svaly se jí při práci střídavě napínaly, v horku, obklopujícím jezírko jako oblak mlhy, se jí pokožka leskla potem. Já se nepotil. Vlhký vzduch vnikal pod kožený kabát jen pomalu, navíc mám teplo rád.

„Vy jste Bakly,“ řekl muž, když se uráčil věnovat mi pozornost.

Protože to nebyla otázka, mlčel jsem. Mávnutím ruky ukončil masáž, pružně se zvedl z lehátka a vklouzl do županu, který mu dívka úslužně přidržela. Hrabě Drexler Belfonte byl vysoký, pevně stavěný muž se sudovitým hrudníkem, hranatou bradou, která by víc slušela profesionálnímu rváči než šlechtici, a modrýma očima utopenýma pod oblouky huňatého obočí. Byl holohlavý, vlastně celé tělo měl, pokud jsem dokázal zahlédnout, úplně holé. Lazebnice s ním musely mít hodně práce. Přestože žil v pohodlí a luxusu, byl svalnatý tím zvláštním nehezkým, ale účelným způsobem.

Většina lidí se nahá tváří v tvář oblečenému člověku cítí nejistě, u něho to však neplatilo. Okamžik mě studoval stejně jako já jeho, poškrábal se na mateřském znaménku pod levým prsním svalem a teprve potom se zahalil.

„Přinesl jste Karnsufovi peníze. Od jeho bratra,“ obvinil mě. „Koupil jsem jeho směnku na dvanáct set zlatých. Ručil za ni svým majetkem, který má čtyřnásobnou cenu.“

Pokřčil jsem rameny. Právě jsem se dozvěděl, pro koho pracovali lidé, kteří se mě tolikrát pokusili zastavit. Nejednali zrovna v rukavičkách.

„Pomohlo mu to?“ zeptal jsem se.

Přišlo mi pravděpodobné, že odpověď zní ne. Karnsuf už zřejmě ležel někde v mělkém hrobě nebo „dobrovolně“ svůj majetek odepsal. Nahlas jsem to však neřekl, protože jsou věci, které plebejec, i když svobodný, nemůže šlechtici říct do očí.

„Dneska se vyplatil. Tohle kolo vyhrál. Je obchodník a já jsem také obchodník. Něco jiného je zabránit doručení zásilky a něco jiného je porušovat císařské a vlastně i mé vlastní zákony. Můžete mi říct, jak jste se zbavil mých lidí? Jsou velmi zkušení. Pochopil bych, kdybyste je zabil, ale dostal jsem vzkaz, že jste jim unikl a oni se vrátí, jakmile vyřeší nějaké nepříjemnosti.“

„Za to bude těch deset zlatých?“ vrátil jsem se z mého hlediska k důležité otázce.

„Dostanete je od Albeda při odchodu z paláce,“ ujistil mě.

„Tušil jsem, že po mně někdo půjde. Karnsufův bratr mě varoval. Tvářil jsem se, že nic nevím, a nechal je přijet blíž. K ránu si mě chtěli podat, ale já se sbalil už v noci. Splašil jsem jim koně a zničil sedla. Tím jsem získal náskok. V jednom městečku lapkové přepadli místního obchodníka. Přidal jsem se k němu a tvrdil, že okradli i mě. Popsal jsem jednoho z vašich lidí. To je také zdrželo. Pak střídali koně a zase mi dýchali na záda. Jeli jsme kupeckou stezkou procházející častými lesy. Nastražil jsem jednoduchou past. Počítám, že někdo z nich to schytl. Dál jich jelo jen sedm.“

Drexlerův výraz v obličeji ztvrdl.

„Dva koně museli zabít a tři muži si polámali nohy,“ řekl suše.

„Měli si dávat větší pozor,“ odušil jsem a pokrčil rameny. „Po téhle skrumáži jsem doufal, že se na další pronásledování vykašlou, ale byli příliš houževnatí. Věděl jsem, že přitvrdí a budou se chtít pomstít. Sám jsem toho měl plné zuby a potřeboval jsem si odpočinout, můj kůň byl navíc vyčerpán. Dal jsem si tu práci a strhl most přes Vaken. Předtím jsem zapálil stodolu, aby se vesničané naštváli. Většinou to pak odnesou cizinci. Nejbližší brod představoval dvoudenní jízdu. To už nezvládli a ztratil jsem se jim,“ popsal jsem zevrubně svou práci v průběhu posledních dvou měsíců.

„Přiznáváte se k těm věcem příliš lehkomyšlně. Klamání úřadů, ničení císařského majetku – všechny mosty patří císaři, to asi víte. Asi by vás nepověsili, ale strávil byste ve vězení hezkých pár let,“ pronesl hrabě a zamýšleně mě přítom pozoroval.

„Určitě jste si mě sem nepozval proto, abyste mi tohle řekl,“ odpověděl jsem.

Vlhkost se srážela na kabátě a odkapávala na zem.

„Proč jste se je nepokusil zabít, alespoň pár? Někteří lidé vás znají pod přezdívkou Řezník,“ zeptal se Drexler a očima ukázal na meč v dece. „Prý jste vynikající šermíř a zápasník.“

„Nebylo to nutné. Dělam věci, jak nejjednodušeji to jde,“ odpověděl jsem.

Myslel jsem to vážně. Na zabíjení je vždy času dost a každý, i ten nejlepší, při něm může přijít k úhoně. Začínalo mi být příjemně teplo. Klidně jsem tak mohl stát celý den. Ještě raději bych se ale v horké vodě vykoupal.

„Líbíte se mi. Měl bych pro vás práci,“ dostal se konečně k věci.

Neměl jsem zájem o žádnou práci, neměl jsem zájem o nic. Sám sobě jsem se divil, že jsem do paláce kvůli desetizlatáku přišel. Asi mi to přišlo lepší než znuděné postávání na ulicích. Nadechl jsem se, abych jeho nabídku odmítl.

Venkovní dveře vrzly, šterk zaskřípěl a dovnitř vstoupil livrejovaný sluha doprovázený poslíčkem v modré uniformě. V první chvíli jsem nechápal, kdo to je.

„Císařská imperiální?“ poznal okamžitě stejnokroj Drexler. „Objevilo se něco naléhavého?“

„Ne, pane, klient, za kterým jsem sem přišel, je váš host,“ odpověděl kurýr důstojně.

Mohl si to dovolit, stála za ním autorita největšího peněžního ústavu v císařství. Hrabě se na mě udiveně podíval.

„Překvapujete mě z mnoha stran, Bakly. Vyřídíte si svou transakci. Mezi námi obchodníky je slušnost nezdržovat druhého v obhospodařování peněz.“

Ironie z jeho hlasu přímo odkapávala. Převzal jsem od kurýra svitek s pečeti banky. Okamžitě z kapsy vykouzlil pero a malý kalamář a připravil ho k použití. Zpráva byla stručná, naštěstí psaná obyčejným nekaligrafickým písmem, a dokázal jsem ji bez potíží přečíst. Banka měla nedostatek leteckých posílů. Odložili realizaci mé transakce a všech ostatních na neurčito, odhadovali to na měsíc. Na druhou stranu mi nabízeli za příplatek padesáti zlatých využití speciálních služeb vyhrazených velmi důležitým zákazníkům. V tom případě by peníze mohly odejít okamžitě. Upozorňovali však, že jen několik prvních zájemců bude moci využít této nabídky. Za žádnou cenu jsem nechtěl poslední splátku odkládat. Napsal jsem, že mám zájem o okamžité odeslání peněz a poplatek ať strhnou z převáděné sumy, a vrátil pergamen i pero kurýrovi.

Úklonou se s námi rozloučil a odešel sám. Cestu znal, očividně zde nebyl poprvé. Zajímalo by mě, jak mě tady našel.

Bylo možné, že s bankou za drobný bakšiš spolupracovali sluhové nebo majordomové všech velkých domů ve městě.

„Jakou práci?“ vrátil jsem se k původnímu tématu rozhovoru.

Situace se změnila a já potřeboval vydělat ještě padesát zlatých, abych zaplatil i poslední zbytek. To není až tak moc, ale když člověk nemá dobře placenou práci a pouze paběrkuje, může trvat docela dlouho, než je kulaťák po kulaťáku shromáždí.

Drexler prošel celý lázeňský areál a ujistil se, že jsme opět sami.

„Potřebuji, abyste doprovodil mého účetního do Cevinu a zjistil, zda mého syna nikdo nevydírá. Pokud ano, chci, abyste ho v pořádku dostal domů,“ řekl klidně.

Vlaštovka slétla k hladině, aby se napila vody, ale horko a příchuť síry ji v poslední chvíli odradily, prudce změnila směr letu a jako kámen vržený z praku zamířila vzhůru. Drexlerova nabídka zněla podezřele. Jeho syn se mohl dostat do nebezpečí, to se může přihodit každému, i potomkovi mocného rodu. Ale proč by hrabě tak delikátní záležitost, jakou je ochrana jediného potomka, svěřoval nájemnému chlápku, jako jsem já?

Zeptal jsem se na to nahlas. Drexler přikývl, jako by mou otázku očekával.

„Cevin je náš přístav ve Volné zóně. Náš – znamená dlouhodobě pronajatý císařem rodu Belfontů. Kromě nás mají svá města v Zóně čtyři další rody. A spousta dalších jich čeká na příležitost, aby se tam uchytily. Stačí jakákoliv slabost, sebemenší důkaz, že něco není podle císařových pravidel, a my o tohle privilegium přijdeme. Konkurence mé nejlepší lidi zná a bude podezřívavá, když někoho z nich pošlu. Běžná účetní kontrola, kterou čas od času provádím ve všech svých

podnicích, nepůsobí žádné podezření. S podrobnostmi vás seznámí Kylián Ochinot, účetní, který půjde s vámi.“

Pořád se mi to nezdálo. Někde se schovával háček. Jenomže kde je háček, tam se dobře platí. A já potřeboval vydělat posledních padesát, vlastně čtyřicet zlatých, potom už na ničem nezáleželo.

„Jste pro tu práci ten nejlepší člověk. Už jsem o vás slyšel a skoro by mě bylo zklamalo, kdyby vás mí lidé dostali. Vždy uděláte, za co dostanete zapláceno, a vaše mlčenlivost je proslulá,“ pokračoval ve vysvětlování.

Má mlčenlivost byla proslulá. Násilím jsem děsivou vzpomínku zatlačil do podvědomí.

„Beru to. Doprovodím účetního do Cevinu a dám na něho pozor. Zjistím, zda někdo netlačí na vašeho syna, a pokud ano, dostanu ho z Cevinu domů. Za to chci tisíc zlatých. Dvě stě hned, zbytek po práci.“

Drexler odlepil pohled od oparu vznášejícího se nad hladinou a podíval se mi přímo do očí.

„Nebudu s vámi smlouvat. Chci, abyste mi teď dobře rozuměl. Nechci přijít o Cevin, je pro mě zdrojem velkých příjmů. Kdyby se to však stalo, vyrovnám se s tím. V žádném případě však nesmíte připustit, aby se něco přihodilo mému synovi. Nezaplatil bych vám.“

Poslední věta zazněla ostře, jako by chtěl vyřezat jednotlivá písmena do kamene. Bylo mi jasné, že slovo *nezaplatil* znamená něco úplně jiného. Drexler Belfonte mi mezi řádky vyhrožoval, že pokud se jeho synovi něco stane, bude z toho vinit jen a jen mě. Stručně – pomstí se. Nezáleželo mi na tom, potřeboval jsem svých padesát zlatých. Nic víc, nic méně.

„Můžete jít. Za chvíli odjždím. Peníze vám dá Albed a řekne vám, kde najít Ochinota,“ propustil mě stroze.

Sluha v livreji stále čekal na svém místě, masérka byla pryč. Docela rád bych využil jejích služeb, ale na mé tělo by asi byla příliš slabá. Parkem jsme se vraceli trochu jinou cestou a opět jsem měl možnost obdivovat cizokrajné stromy přivezené bůhví odkud. Rod Belfontů zde zřejmě sídlil mnoho desítek, možná i více let a park měl čas vyrůst do krásy. U dveří do paláce na mě čekal známý mladík.

„Máte mi vyplatit dvě stovky jako zálohu a odvést mě k Ochinotovi,“ prozradil jsem mu.

V duchu jsem pochyboval, že mi jen na mé slovo skutečně částku vyplatí, ale on nehnul ani brvou a dovedl mě do stroze zařízené kanceláře, kde z kovové pokladničky, volně položené na stole, vytáhl dvacet desetizlaťáků. Doufal jsem, že se do banky dostanu včas, abych mohl chybějící padesátku přidat k odesílaným penězům.

„Vy se nepřesvědčíte, zda vám nelžu?“ zeptal jsem se zvědavě.

„Proč? Hraběte byste se přece podvést nepokusil. Nebo jste opravdu tak hloupý?“ odpověděl mi s drzým úsměvem a zavřel pokladnu.

„Přidejte tam ještě jednu,“ zarazil jsem ho, „tu, co jste mi slíbil vy.“

Nelíbilo se mu to, ale poslechl. Potom jsme přešli do levého křídla paláce. Chodby zde byly o poznání užší, ale na výzdobě stěn a kobercích se nešetřilo ani tady.

„Apartmá pana Ochinota,“ řekl a ukázal na jedny z mnoha dveří. „Obávám se, že bude zaneprázdněn.“

Pokrčil jsem rameny a otevřel. Za dveřmi byl malý pokojík, šatna a předsíň v jednom, a další dvoje dveře. Nahlédl jsem za ty pravé. Byla to ložnice. Na ohromné manželské posteli s vysokými nebesy se malý nahý tloušťík skláněl nad rozevřeným klínem spící černovlásky. Šikmo přes postel ležela druhá

žena, vodopád jejích bronzových vlasů spadal až na zem. Všude kolem se povalovaly štíhlé, stojící i ležící láhve vína a několik číší.

Flouštík na mě mrkl, zazubil se a dal si prst na ústa.

„Nechte mi vzkaz, kde vás najdu,“ zašeptal a dál si mě nevšímal.

Nedivil jsem se mu, činnost, které se věnoval, byla nekonečněkrát zajímavější než civění na mě. Černovláska ze sna zavzdychala. Zavřel jsem dveře a vrátil se na chodbu.

Albed se křenil jako člověk, kterému mečem rozsekli tvář od ucha k uchu.

„Dělá to často?“ zeptal jsem se.

„Docela jo,“ připustil a do jeho úsměvu se vmísil stín závisti.

V paláci jsem se dál nezdržoval, čekala mě spousta zařizování. Návštěva banky, nákup výstroje a poslouchání hospodských řečí, abych se seznámil s místní situací a dostal se víc do obrazu.

Ve chvíli, kdy jsem odcházel (tentokrát už jen brankou pro služebnictvo), zastavil u bílého mramorového schodiště vedoucího k hlavnímu vchodu do paláce kočár tažený čtyřmi nádhernými vraníky. Vystoupili z něj dva muži a rázně zamířili po schodech vzhůru. Jeden byl vysoký a hubený. Podle vrásek ve tváři se blížil k šedesátce, měl nezvykle dlouhé šedivé vlasy a ošklivě zjizvený nos. Navzdory věku se pohyboval pružně s jistotou lidí, kteří mají své tělo vždy pod kontrolou. Kdyby nebylo rozeklané jizvy přes obličej, byl by i ve svém věku velmi pohledný. Nespatřil jsem žádné šperky nebo znak postavení, ale oblečení měl ušité na míru a z nejlepší látky. Druhého muže jsem zahlédl jen na okamžik. Hrbil se, oči upíral k zemi a měl v nich nepřítomný výraz. Bůhví proč mi přejel mráz po zádech.

Do banky jsem přišel pozdě, převod už byl uskutečněn a nemohl jsem částku navýšit. Musel jsem peníze poslat ještě jednou, a ještě jednou zaplatit všechny poplatky. Má marnotratnost mi však tentokrát ani trochu nevadila. Dluh byl s konečnou platností vyrovnán. Zbývalo jen odvést práci, za kterou jsem dostal zapláceno.